

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **2** CUARTOS PER TOT ESPANYA.

Y 10 cents paper en l' isla de Cuba.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, núm. 20, botiga BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre Espanya 8 rals, Cuba y Puerto-Rico, 16 rals, Estranger, 18 rals.

L' ACABAMENT DELS EMBARCHS.

o més hi ha un medi bó per acabarlos, y no hi dongan voltas: si 'l medi que vaig a indicarlos no produheix resultats, tindrém guardia civils pels carrers y bromas més ó menos pesadas dintre de las botigas y establiments, fins al dia del judici á las sis de la tarde.

Després de tot ¿qué deuen los contribuyents? Dos trimestres del any passat.

En cambi hi ha un espanyol que no ha pagat may. Comensin per embargar á aquest contribuyent endarrerit, y 'ls demés casi bé es segur que seguirán... ¡Vaya si seguirán! M' hi jugo 'l cap.

O sinó fém la proba.

Figúrinse que á mi 'm nombran (pèl cas aquest no més) comissionat executor.

Acompanyat del delegat del Delegat del país que podrà ser un altre redactor de LA CAMPANA, en C. Gumá, per exemple, y de dos testimonis, que podrán ser los dos primers espanyols que passin pèl carrer, ab la seguretat de que acceptarán lo càrrech ab alegria... tras, tras, tras, nos arribém ab quatre salts fins á Madrid, y sense forsa pública, sense civils, ni polissons, ni municipals, ni agutzils, ni sangoneras de cap altra especie, nos n' aném de dret al carrer de Alcalá, ficant-nos dintre de una casa de molt bona apariència, ahont hi viu lo nostre personatge.

Un porter surt á pararnos, dihent:—No 's pot entrar.

—Fassi 'l favor de passar avis al seu amo, y diguili que som los dels embarchs.

Lo porter fá una cortesia y corra á dú 'l recado. Pochs minuts després nos trobém en presencia del home del tupé, lo famós D. Práxedes.

—Caballers, diu, vostés tal vegada s' equivocan: jo no pago contribució; al revés, cobro del Estat... per lo tant no dech res á ningú.

—Dispensi, responch: vaig á llegirli l' expedient. Pero de primer miri, aquí té la cédula personal, prenguin nota; aquí té 'l nombrament en regla y ab lo seu llo móvil corresponent, y fins l' autorisació per entrar á casa seva extesa en nom meu del modo degut, que no 's figuri que jo soch com los embargadors de Barcelona, que duhen sempre 'ls papers á tres quarts de quinza.

L' home del tupé examina 'ls documents, sense que tinga que replicar ni una paraula, y jo comenso á llegir l' expedient:

Resulta d' ell que D. Práxedes Mateo Sagasta déu al

país una anyada y mitja de llibertat y d' ordre administratiu, ab més los promesas fetas desde l' oposició, que pujan una cantitat considerable.

Durant la lectura está molt neguitós: lo tupé l' hi cau á un costat, fa bellugar los brassos y las camas com si 'l punxessin, y la cara se l' hi cubreix de un color entre groch y vert, que sembla que tinga 'l fel sobreixit.

Per últim exclama:

—Protesto, porque no se m' han passat las papeletas d' apremi.

—Are jo podria respondreli una cosa semblant á lo que responen los embargadors de Barcelona quan se formula una protesta. ¿No sab que diuhen? «Vosté protesti tant com vulga; pero jo no he vingut per escoltar ni per admetre protestas, sinó per embargar.» Pero ja l' hi he dit D. Práxedes, que si una cosa havia de saberme gréu al mon, fora semblarme als empleats fusionistas. Per lo tant me faig càrrech de la seva protesta y passo á contestarli:

Que se l' han dirigit apremis y advertencias de primer, de segon y fins de centéssim grau.

—¿Qui me las ha dirigidas?

—Los diputats, la premsa, los contribuyents, l' opinió pública, tothom. No hi ha ningú que no l' hi haja dit una vegada ó altra que vosté no cumplia res de lo que havia ofert, que no pagava res de lo que debía. Se l' hi han donat plassos, respiros, desahogos... y tot inútil; ni ha pagat may, ni ha demostrat desitj de ferho; los plassos han caygut, y avuy la cosa ja no té remey: per lo tant, fassi 'l favor de designar objectes.

—Y si no vulgués designarlos?

—Los designaria jo mateix: la lley me faculta. Pero vaji ab cuidado, no m' obligui á ferho, porque ó sinó avuy mateix deixa de ser ministre.

Com que no véu cap mes sortida, don Práxedes no té mes remey que conformarse, y comensa á pensar qué designará.

Rumia una estona y diu:

—¿L' hi están bé 'ls plans financers de 'n Camacho?

—Fugi d' aquí ¿no véu que no tenen sortida? ¿No véu que ningú 'ls vol? Y además no fan lo pés. De segur que si 'ls treyam á subasta, fariam fugir á tots los que vinguessen per quedarse alguna cosa.

—Bueno, ja veurá, l' hi donaré la Constitució de 1869.

—Si, vaya, un trasto inútil... Y además ¿ja es propietari vosté de aquesta constitució? Vaji alerta á cedir cosas que no l' hi pertanyin. Miri que aixó pot costarli una causa criminal.

—¿Y donchs que dimontri vol que l' hi dongui?

—Una cosa que siga seva.

—¡Ah! ja ho sé. L' hi donaré 'l judici oral y públich: aixó s' ha fet á casa y es ben nostre.

—Si 'm dongués lo jurat l' hi pendria, en bona fé; pero 'l judici oral y públich no basta á cubrir la quota.

—¿Vol diputats de la majoria?

—¿Conillots de guix?... Guardisse 'ls.

—Si 'm volgués pendre als descontents, cregui que 'm faria un gran favor.

—Quedise 'ls.

—Home hi arribat á creure que vosté no admet res, basta que siga meu.

—Com que no 'm dona res de bó.

—Vol la lley de imprenta, la lley de associacions, la lley electoral, la lley d' ordre públich, totas las lleys que avuy están en vigor... ja véu, l' hi poso tot á la seva disposició.

—Impossible.

—¿Com s' enten!

—Cap de aquestas lleys, ni una sola es seva.

—¿Qué no son mévas?

—No senyor, vosté las té en comissió, las administra y no pot desferse 'n; son propietat dels conservadors.

Don Práxedes s' estira 'l tupé veient que no té medi de pagar, y al ú tim frenétich, desesperat, exclama:

—Donchs vosté mateix: prengui lo que vulga.

Tal dit, tal fet. Dono un cop de timbre y compareix un criat:

—Porti, l' hi dich, lo gran uniforme de don Práxedes.

—¿Me pren l' uniforme ministerial!...

—Home, si no té res mes. Y apa, comensi á aixecarse de la poltrona si es servit, que també me la 'n y vinga duré, la cartera...

—Protesto... Vosté se me 'n dú 'ls instruments de treball.

—No es exacte. De primer vosté hauria de probar-me que treballa. ¿Sab com l' hi pendria 'ls intruments de treball? Si me l' hi endugués la cullera, la forquilla y 'l gabinet.

Don Práxedes está rabiós, y jo ab molta flemma l' hi dich:

—Are l' hi queda 'l dret de nombrar depositari.

—¿Al diable!... Jo ja no soch res... nombri 'l vosté mateix.

—No hi tinch cap inconvenient: nombro al general Serrano, á n' en Balaguer, á n' en Lopez Dominguez... Que vajin á buscarlos...

Un dels méus auxiliars pregunta:

—¿Y si no volen acceptar?

—No s' apuri per tant poca cosa, si ells no acceptan, hi ha més republicans que llangonissas.

Ab franquesa, lector ¿no es veritat que un embarch per l' istil, seria un remey radical contra 'ls demés embarchs?

P. K.

A SANTA PRÁXEDES

EN LO DIA DE SA FESTA ANYAL.

LORIOSÍSSIMA verje y molt senyora méva: Ahir per casualitat mirant al calendari quin dia s' ensopega la lluna plena, vaig veure que era la gran diada de vosté, y aprofitant aquesta oportunitat, cansat d' estar sempre ab la vista fixa en aquesta vall de l'ágrimas y fusionistas, m' hi determinat á dirigirla per aquí dalt, enviantli de passada las felissas festas.

mas y fusionistas, m' hi determinat á dirigirla per aquí dalt, enviantli de passada las felissas festas.

Pero com al mon tot, excepto las monas, porta qua, la intenció mèva es veure si la topo avuy de bon humor, y puch conseguir que m' escolti una estona y fassi una mica de cas de la queixa que l' hi dirigeixo.

Vosté ja sab que aquí á Espanya hi ha un senyor que porta 'l nom de vosté. Aixó de tenir un home nom de dona ja es mal fet; pero jo no m' hi fico: tothom que 's posi 'l nem que vulgui: que per aixó no renyiré. La qüestió està en que aquest senyor es una pua de primera, y com que 'ls noms se posan á las personas perque imitin al seu Sant patró, practicant las sévas virtuts y fent tot lo que ell va fer, càculi vosté quin modo de comprométre-la 'l tal Práxedes, perque tothom se pensarà que vosté es aixó y alló y lo de més enllá, y aixó, francament, no l' hi fa gayre favor.

De la historia d' aquest fulano—que per aquí l' hi diuen Sagasta—vosté no 'n deu sapiguer gran cosa, perque com que no déu llegir diaris y aquí al cel no hi vé may cap fusionista, que á mí 'm consta positivament que tots van al infern, no més ne déu tenir alguna que altra noticia per conducto dels pochos conservadors que puján á la mansió celestial. Y tota vegada que aquestos d' ell no 'n diuen més que be perque son carn y ungla, suposo que encare que lo que avuy l' hi conto l' hi vindrá de nou, no 'm farà la picardia de posarho en dupte.

Comensí per figurarse que 'l tal Práxedes al principi de la séva carrera era un revolucionari dels més recargolats, partidari dels drets individuals, generals y tot lo que vulgui. De la séva boca no 'n sortia altre cosa que himnes al progrés y alabansas al poble y á la democracia, que per cert né feya bastant cas, empassantse perfectament las bolas que 'l vert Sagasta l' hi propinava.

Passant los anys, com aquell que no fa rés, va anarse desdint de tot lo que avants afirmava, y donant una puntada de péu al seus amichs, sense avisar ni rés, se 'ns torna més madur que 'n Calomarde; y l' home que després de haver defensat los drets individuals los va declarar inaguantables, va acabar per riure 's de la democracia, del sufragi universal y hasta del bisbe de Barcelona.

Bè es veritat que si ell va declarar inaguantables los drets individuals, Espanya l' ha declarat inaguantable á n' ell, y pot estar ben segura de que si á una nació l' hi fos tant fácil espolsarse un ministre com á nosaltres espolsarnos una americana, no passarian vintiquatre horas sense que don Práxedes se 'n hagués de tornar cap á caseta, ab las mans al cap y la qua entre camas.

Aixó es dirho á vosté en confiança, perque sè que es una santa molt persona y molt reservada; pero l' hi declaro formalment que d' aquest home n' estém fins als ulls, fins als cabells... fins á la punta del barret: ja véu que no puch anar més amunt. Ab lo seu modo de obrar ha arribat á fer bo á n' en Cánovas, qu' es un altre llassaro que Déu n' hi dó, y ha conseguit que tots los espanyols,—exceptuant los fusionistas que cobran y 'ls conservadors que esperan cobrar,—estiguin suspirant nit y dia demanant als sants y santas del cel qu' envihin un vent que s' emporti al senyor Práxedes trenta mil lleguas més enllá del fi del mon.

Ara las ha empresas ab los contribuyents. Aquestos infelissos sembla que no poden pagar, perque á la qüenta no hi ha un pa á la post, y han de satisfer la contribució qui ab xeringas, qui ab gechs y pantalons, qui ab pastillas per la tos, etc. etc. Y ¿sab qué ha succehit? Que perque 'ls periódichs han dit lo que feya al cas, y han contat que 'ls guardia civils fan molt goig darrera dels embargadors, y que aquestos tenen á la llei un amor tant entranyable que devegadas fins se la menjan, ha agafat á la pobra premsa, que en aquesta qüestió no ha trencat cap plat, ni cap olla, ni cap vidre de las botigas, y l' ha portada als tribunals perque l' hi estirin las orellas.

Mentres tant que á Córdoba 's moren de gana, y 'ls barcos espanyols fan un paper que ni d' estrassa allá á Egipte, y 'ls treballadors emigran á Argel altra vegada preferint ser menjats menjant, que morir sense menjar, y tot va endoyna y ningú s' enten, lo seu patrocinat, com si l' hi diguessin Lluçia, continúa fent l' home per Madrid com si Espanya fos una bassa d' oli.

Fassis cárrech de tot aixó: consideri que aquest bon home se diu lo nom de vosté; calculi que la está posant en mal lloch y vegi si pot fer que l' amo del cel, fixantse en lo nostre estat, tregui á aquest bon home del banch blau ó l' obligui á filar dret. Vosté pot optar entre tocarli 'l cor ó ferli tocar lo dos; pero jo preferiria que l' hi dongués los despatxos, perque fora ell, encara que puji 'l més endiastat d' aquest mon, no crech que 'ns las mesuri com lo seu patrocinat.

Si vosté ho fa aixís, cregui que l' hi estarém molt agrahits, y 'l dia en que estiguem tips de Sant Jaume, la farém patrona de Espanya.

Ara estiga boneta: acabís de menjar lo que haja quedat de la festa d' ahir y dorgui expressions á tota la cort celestial.

FANTÀSTICH.

DIUMENJE passat gran reunió de *rabassaires* á Tarrassa. Me falta espay per donar compte detallat de tots los incidents de aquesta notable reunió.

Sols los diré que s' ha constituhit una associació general de pagesos que tenen vinyas á *rabassa morta*, ab l' objecte d' ajudarse mutuament contra las pretensions dels amos de la terra, que are que veuen que 'l vi val diners voldrian despossehirlos de las vinyas.

Associats los *rabassaires*, reuniran elements bastants per resistir las pretensions dels propietaris, en los litigis, y ademés, tal vegada, pujan lograr una llei que reguli de una manera clara y terminant lo dret dels uns y dels altres.

La qüestió té gran importancia. Passan de 100,000 los *rabassaires* que hi ha á Catalunya: ells son los fills del treball, ells han plantat las vinyas, convertint los hermitsos en plantacions, y seria molt trist que se 'ls despossehis, cumplint com compleixen ab los propietaris los pactes que van estipular, pagant censos ó parts dels fruits.

100,000 familias laboriosas condemnadas á la miseria, es un cas que déu fer meditar als homes y als guberns que s' interessin per la pau y la tranquilidat del país. Ademés, l' home que treballa y produheix es digne de la protecció de la llei.

No duptém, donchs, un moment que 'ls rebassaires se sortiran ab la séva, si tots s' associan com deuen, constituhit en cada població, gran ó petita, una junta local, en cada cap de partit una junta judicial y en cada provincia una junta general, á tenor de lo que marcan los Estatuts de la *liga de rabassaires*, degudament aprobats pèl gubern.

De un á un los *rabassaires* serian débils; tots plegats seran invencibles. Per lo demés, contin ab l' apoyo de LA CAMPANA DE GRACIA.

Fins á l' Exposició de Vilanova y Geltrú volen ferli pagar contribució.

En tots los paissos del mon las Exposicions y altrás manifestacions per l' istil, son subvencionadas pèl gubern, considerant que contribueixen á l' ilustració, á la cultura y al progrés del país.

Tant sols aquí á Espanya y gubernant los fusionistas no s' entenen de progrés, ni de cultura, ni de ilustració.

Doctrina fusionista:
—¿Per quin fi es criat l' espanyol?
—Per pagar la contribució y engreixar fusionistas.

Desde la última senmana hém fet grans progressos aquí á Barcelona.

La *Gaceta de Catalunya* ha tingut dos denuncias davant del Tribunal de imprenta, y 'l *Diluvi* un' altra, per no ser méenos que la *Gaceta*.

Item mes: La *Gaceta* ha sigut portada al tribunal ordinari, segons sembla, per haver parlat del coro de 'n Ventura titolat «Arri moreu».

Item mes: També han sigut portats al tribunal ordinari los periódichs *La Campana de Gracia*, *L' Esquella de la Torratxa*, *La Tramontana* y *La Mosca*, perque varan pendre 's la llibertat d' explicar la lámina que 'ls havia sigut suprimida.

Total de la senmana: Set dias, set denuncias.

La situació fusionista, donchs, planta llibertats, y l' hi surten denuncias contra la premsa. La veritat, ni en los pitjors temps de 'n Cánovas se havia vist una febra com aquesta.

No sembla sinó que 's vulgan menjar á tots los periódichs y á tots los periodistas.

¡Pobrets! Que ho fassin aixís y moriran embafats de repressió.

Pero á la qüenta las denuncias no fan tot l' efecte que 's proposan.

Y ha sortit ja lo Sant Cristo gros.

Lo Sant Cristo gros es la partida de la porra. Dimars á la nit quatre fusionistas de lloguer varen atacar de traïdor al redactor del *Diluvi* senyor Vidal, lo qual vá respondre á l' agresió de la manera deguda.

Ni un sereno, ni un agent de l' autoritat, ningú, vá impedir que 's cometés un delicté tant vergonyós.

Com comprendrán vostés la situació de la premsa en aquestas condicions es insostenible.

Nosaltres procurarem no relliscar; pero si un porrista se 'ns posa al davant y l' autoritat no 'ns ausilia, tirarem pèl dret y surti lo que surti.

Arabi ha proclamat la guerra santa, y tot desseguida han sigut assaltadas varias casas europeas del Cairo, morint assassinadas 52 personas.

Y d' aixó 'n diuen la guerra santa. Fan com los carlins: Déu, patria y Arabi.

Inglaterra ha bombardejat á Alejandria. Qu' es com si diguésem:—Ha establert lo libre-cambi de bombas y granadas.

Que han entrat á la ciutat sense passar per l' aduana.

Lo servey de correus admirable. Una carta pèl interior vá tardar tres dias á arribar al seu destino, ocasionant una discussió entre dos familias que será molt difícil que s' arregli.

Item mes: de Granollers sorti una carta ab trenta quatre sellos destinats á un germá del remitent, soldat á Cartagena.

Donchs bè, pèl camí, algú se la devia barrotar, perque 'l pobre soldat no la vá rebre.

¡Y pensar que 'ls de correus no tenen ministre que 'ls embargui, ni Camacho que 'ls excomuniqui!

No estranyin que no m' ocupi gaire dels embarchs. Sabém de bona tinta que 'ls sуетos que parlan d' aquest assumpto, lo fiscal de imprenta 'ls llegeix ab vidres de multiplicar.

Ademés, la cosa vá seguint com sempre.

Hi ha carrers interceptats, protestas en gran y moltas informalitats.

Y 'ls fusionistas diuen:
—Vaja, es molt dú 'l bou al ast.

BANYS.

(DIÁLECH-REVISTA.)

—¿Qué tal? ¿Cóm marxa la cosa?
—Molt bè: no tinch ví ni pá, ni medis de treballá,
ni dos rals que 'm fassin nosa;
dech quatre mesos de pis,
dech al sastre, al sabater,
¿qué vol més? fins al barber;
ja ho véu si 'n soch de felis.
—¡Mentres s' ho prengui aixís ray!
—¡Pues! ¿Qué vol que m' hi acaiori y del enfado m' hi mori?
—¡Ah, no senyor, no, aixó may!
—Y donchs ¿cóm emplea 'l rato?
—Dant voltas com los tanocas, passejant, mirant las ocas.... aixó es bonich y barato.
Cap al tart, quatre companys casi sempre 'ns ajuntém á la mar vella, y preném alguns banys.

No obstant, quan corra la fresca ja hi trobat distracció nova.
—¿Si? ¿Y de quin modo la troba?
—Mirant lo gubern com pesca.
—¿Qu' es aixó?—¿No ho sab? Pues ara corran uns comissionats qu' embargan als resagats que no han volgut paga' encara.
—¡Ah, ja!—Y no sé si es per guardia, per prudencia ó bè per pó, portan sempre un batalló de *guras* á retaguardia.
Esta ciá; aquell aparató ocupa als desocupats, la gent roda pe 'ls costafs y distreta mata 'l rato, mentres que ab déu mil afanys lo apremiador crida y grúa, estalviantse ab lo que súa d' aná als banys.

—Y la gent, d' aixó ¿qué 'n diu?
—Diu... ¿qué sè jo? Tonterias; que aixó durará molts dias, que hi ha tela per l' istiu...
—¿Y no se sent dir may mal d' aquest célebre Camacho?
—¿Si se 'n sent dir? ¡Remacatro! Es lo tema general.
—¡Pobra gent, ja tè rahó!
—Bè y aquest bon home ¿qu' es?
—Es un senyó aragonés que ha ocasionat tot aixó.
—¡Vaya uns homes més estranys! Potser ho arregli...—¡Ay pobret! ¿Sab lo que arregla? 'L paquet per 'n á als banys.

Mentres tant á Andalusia la miseria vá escampantse.
—¿Igual que aquí?—Nó, allá avansa corrent de nit y de dia.
Aquí 'l pobre poble frisa perque ni calsas pot dú; allá ja casi ningú pot dur calsas ni camisa.

—Pero home aixó es horrorós!
 —Es dir qu' encara hi ha gent
 que ho passa més malament?
 —Vaya un país més hermós!
 —Son gangas d' aquesta terra.
 —Y aixó no 's pot arreglar?
 —Vaya si s' arregla, es clar;
 á aquell que 's mor, se l' enterra.
 —Y 'l govern? —Com tots los anys,
 aixís que arriba l' istiu,
 arronsa l' espatlla y diu:
 ¡Cap als banys!

—Y las Còrts? —Están tancadas:
 com que tenían caló,
 los pares de la nació
 van fugi á marxa forçada.
 —Y 'ls ministres? —L' un allá,
 l' altre caminant per 'llí,
 l' altre dant voltas per 'quí,
 tothom es á passeja.
 —Quins ministres! Per fé aixó,
 al hivern fer bona gresca,
 y al istiu pendre la fresca,
 jo també seria bo.
 —Paciencia! —Aixó es bo per dir:
 si jo vull tenir prudencia
 v' m carrego de paciencia,
 lo ventrell no 'n vol tenir.
 —No fassi mals avaranys
 que ja vindrá un temps milló:
 pensí que ara la fusió
 ja pren banys,

C. GUMA.

Lo ministre de Marina se 'n vá á pendre
 banys de mar.
 En Sagasta á Panticosa.
 ¿Y en Camacho? Aquest banyat de
 suor tot l' any.
 Pero, paciencia: qu' en temps dels
 fusionistas encare suan més los pobres
 contribuyents.

A Portugal cridan ¡viva! ¡pá barato! y ¡viva la Re-
 pública!
 ¡Ah llaminers!...

—Deu lo guard!
 —Deu lo guard: ¿qué se l' hi ofería?
 —Ja veurá, voldria, que 'l meu fill seguís per perio-
 dista, si me 'l volgués admetre á la seva redacció.
 —No hi ha cap inconvenient ¿y com está de coneix-
 ements lo fill de vosté?
 —¿Qué vol dir?
 —¿Sab gramática al ménos?
 —Pés, d' aquella manera.
 —¿Sab historia, geografía, francés, inglés, alemany?
 —No senyor.
 —¿Y donchs qué sab?
 —Sab jugar lo bastó.
 —Magnífich, fassi 'l venir, ja serveix.

Sembla que la conversió dels títols de la deuda ex-
 terior troba algunas dificultats á Fransa y á Inglaterra.
 Los guberns de aquests païssos exigeixen que en las
 láminas s' hi coliqui un timbre.
 Ja ho véu Sr. Camacho: qui á timbre mata, á timbre
 mort.

En Sagasta aquest dia vá anar al Real siti de la
 Granja y vá entornarse 'n desseguida. Semblava que
 l' hi caigués á sobre.
 Ja fá bé en Sagasta: tot ménos *quedarse al siti*.

Un quènto sobre 'l paper que fém nosaltres en la
 quèstió d' Egipte.
 Se representava á Zaragoza *La capilla de Lanuza*.
 Al final de l' obra lo nunci fá un pregó dihent:
 «Aquesta es la justicia que mana fer lo rey en per-
 sona de D. Joan de Lanuza per traïdor»
 Joan de Lanuza respon:
 —Lo traïdor es lo rey.
 Un aragonés, al sentirho, exclama ab véu de tró:
 —¡Mentida! Lo traïdor es lo poble que ho aguanta:
 Aixó vol dir que 'l traïdor es Europa que aguanta
 las bombas de loglaterra.
 Pero ¡ay! ¡s' aguantan tantas cosas!

Aixís com los antichs caballers prenian un animal
 per símbol, y l' un tenía un cisne, y l' altre un águila
 y l' altre un drach, los fusionistas moderns han de fer
 lo mateix.
 La divisa dels moderns fusionistas ha de ser un
 porch espí ó bé un erissó.
 Animals que 's cargolan y punxan per tots costats.

L' escena á Palma de Mallorca.
 Quatre comissionats executors arribats de fresch á
 l' isla, se presentan á una barberia á ferse afeytar. Lo
 barber se nega resoltament á servirlos.
 —Home no 'ns havia passat may, diuhen los exe-
 cutors.
 —Donchs á mi sí, respon lo barber: un dia va venir
 lo butxi y tampoch vaig volgué afeytarlo.
 —Pero vosté 'ns dirá que tenim que veure nosaltres
 ab lo butxi.
 —No ho sé; pero al veure 'ls me vé un tremolor
 que 'm priva de agafar la navaja. Després si 'ls tallava
 'l coll dirian que ho he fet expressament.

En Pere Anton Torres ja ha sigut nombrat director
 general de Beneficencia.
 Una direcció per amor de Deu.
 Que Deu l' ampari, germá.

Per ser director general en Pere Anton Torres ha
 hagut de renunciar lo càrrech de diputat.
 Sent diputat era pare de la patria.
 Sent director general es criatura de la patria; y en-
 care que sembli haver disminuït de categoria, no es
 cert.
 Sent pare no tenia sou: sent criatura, mama.

Ahir divendres: vista de la denuncia del *Diluvi*.
 Ahir divendres: Santa Práxedes.
 Per lo tant gala, ab uniforme pels fiscals de im-
 prenta.

Telégrama del dimecres 19 del actual.
 «Avuy s' han produhit á Madrid quatre incendis»
 Casualitat:
 A Barcelona lo mateix dia y á la mateixa hora van
 produhirse quatre denuncias: la de la *Campana*, la
 de l' *Esquella*, la de la *Mosca* y la de la *Tramontana*.
 Hem arribat á un temps en que 'l que no 's crema
 's socarrima.

Avants d' esperar de nit al Sr. Vidal, sembla que
 algú va anar á la redacció del *Diluvi*, á preguntar
 ahont vivia.
 Jo ja hi prés las mèvas midas.
 —Miréu hi dit al mosso de la mèva redacció: si ve
 algú á preguntar ahont visch, claveuli una garrotada.

—¿Ahont vius Antonet?
 —Carrer de las Molas, número 10 entresuelo.
 —¿Sobre 'l fuster?
 —Exactamenti.
 —Pero, si á n' aquella casa, si no recordo mal, no
 hi ha entresuelo.
 —Si que n' hi ha; pero es tant baix que hém de
 anar sempre arrupits, y fins la taula de menjar casi
 toca al sostre.
 —Y donchs ¿qué menjéu?
 —Llenguados.

En un teatro de sarsuela:
 —¿Qué s' ha fet de l' Agneta, aquella corista tant
 guapa que tenia tant bonas intencions?
 —¿Qué vols que s' haja fet? Ja veurás: l' home
 proposa....
 —Ja entench: l' home proposa.... y ella accepta.

A altas horas de la nit, en la Plassa de Catalunya:
 dos sombras s' acostan, se topan y l' un exclama:
 —¡Los quartos ó ets mori!
 Al mateix temps que crida l' altre:
 —¡Diners ó la vida!
 Y resulta que l' un fá por al altre, y 's cambian lo
 porta-monedas, anantse'n l' un per la dreta y l' altre
 per l' esquerra.

Un mot de criatura:
 —Lluiseta que t' estimas més ¿lo gat ó la nina?
 La Lluiseta després de pensarshi un bon rato din
 ab véu baixa al oïdo del que l' hi ha fet la pregunta:
 —M' estimo més lo gat; pero, per mor de Deu, no
 l' hi digui res á la nina, sino s' enfadaria.

En un café, poch avants de anarse'n á dinar, hi
 entran dos amichs á pendre l' absenta.
 —¿Ab qué la volen? pregunta 'l mosso.
 —A mi pórtimela ab xarop de goma.
 —¿Y vosté?
 L' altre qu' es molt distret, respon:
 —¿A mi? Ab xarop de lacre.

Á LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

- XARADA 1.ª —Per-ro-pa-co.
- Id. 2.ª —Ga-la-na.
- CONVERSA. —Mon-cada.
- ROMBO.
M
M O N
M O N A S
N A S
S
- GEROGLIFICH. —Las teu'as á las teuladas.
 Han endevinat totes las solucions los ciutadans J. T. Sa-
 lom, Magricias, y Ninot; 4 Jordana (a) Gori y Salabugas;
 3 Un noy de profit; 2 Pau de l' Orga y Salabret y 1 no
 més Simon de Lourdes.

XARADAS.

I.
 De una gran hu-tres-quart-cinch
 es duenya Donya Tecléta,
 y ¡vés si es molt! jo no lynch
 més que una trista pesseta.
 Molt tres-quart-cinch es per cert
 y tres-hu com una canya.
 de quart-hu més no ho pot ser:
 bèn pocas n' hi haurán á Espanya.
 Bonich tres-quart-cinch á fé
 qu' ella ma dos-tres-quart-cinch
 me tragués, ja que tant té
 y tant pot aná' oferint.
 Jo soch hu-segona tres
 porque en una tot m' estich,
 y anar que no tinga res.
 per xó soch felís bon rich.

BOHÉMICA.

II.
 La Tot qu' es molt boniqueta,
 estima á la hu-dos-tercera;
 més com té una tres-primera
 que hu-tres-quart ab tot ¡pobreta!
 l' hi segueix sempre al darrera.

DOFROSA MARAL.

MUDANSA.

Com que guanyo poch primera
 ni dos dos ne puch comprar;
 y á pesar de tot tercera
 dia y nit, sense parar.
 Qui no ho ha trobat s' espera:
 véu si ho pots endavinar.

DESAHOGAT.

QUADRAT DE PARAULAS.

.....

Primera ratlla horisontal y vertical: un gran instrument
 de música.—Segona: nom de un color.—Tercera: una
 operació que 's fá en lo comers.—Quarta: nom de perso-
 natje bíblich.

GEROGLIFICH.

KIT

P 1873 S

TA

F

4871-1875

MIRANIUS.

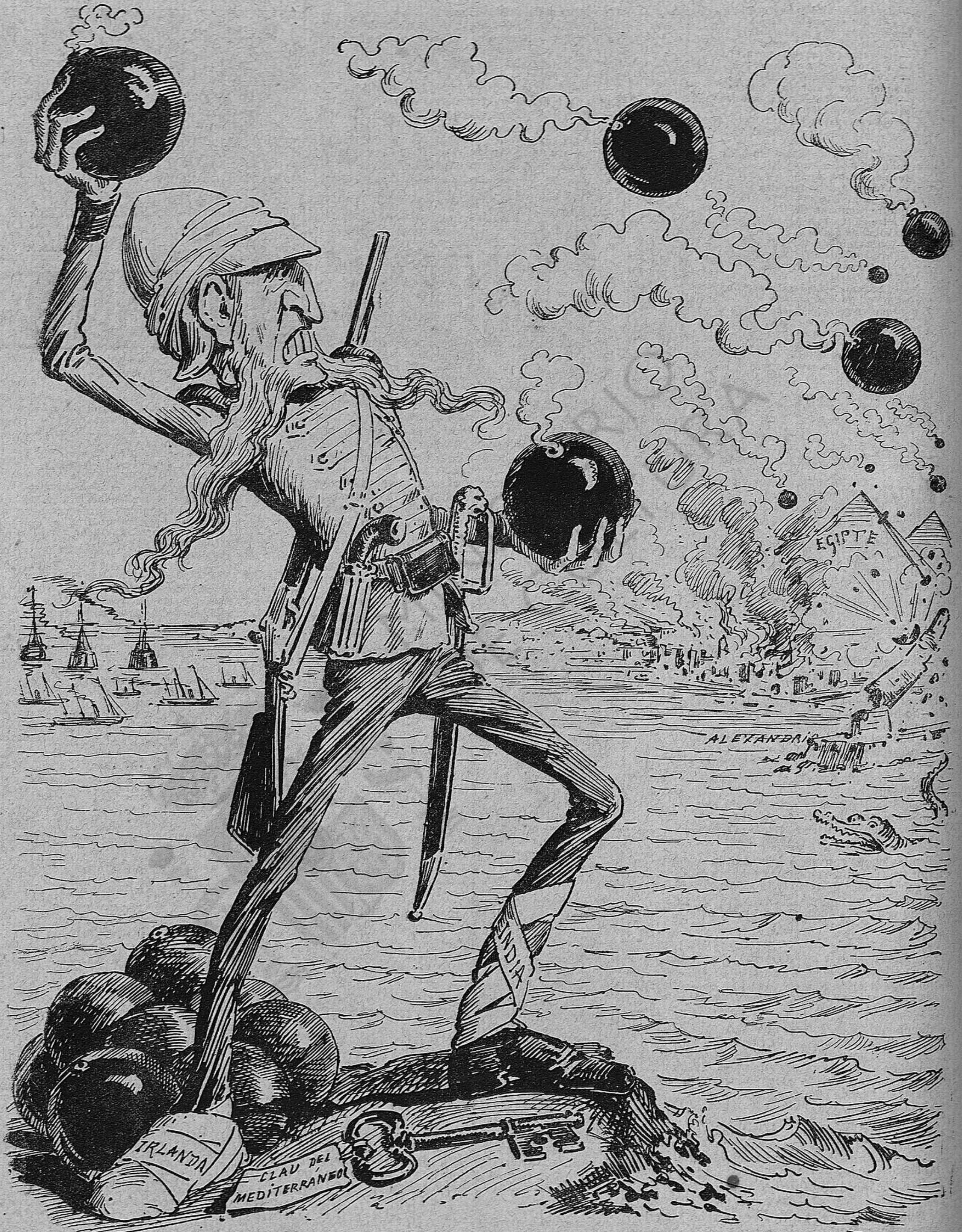
CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas ó endevinallas dignas d' insertarse los ciuta-
 dans Jordana (a) Gori, Sastre Cananday, Batlle de l' Habana, Pep
 Xarranca, J. T. y C. y Llarch y Prim.
 Los demás que no 's mencionan no 'ns serveixen, com y tampoch
 lo qu' envian los ciutadans Mataroni, Mico de pasta, Quatre-quartos,
 Heréu de Lloret, Salabugas, Panxa Llumets, Salvatje, Pefe Pata-
 lum, Ninot, J. Vilaseca, Ramon Roman y Estira-cordetas.
 Batlle de l' Habana: insertarem alguns extrens.—Noy de profit:
 Insertarem mudansa y logogrifo.—A. F. O.: Publicarem la poesia.—
 J. T. Salom: Id. treaca-closcas.—J. Guario y P. P.: Las poesias de
 vostés estan bèn versificadas; pero no entran dintre del género
 humoristic ó satirich qu' empíem en los nostros periódichs.—
 A. S. Prat: Del mateix mal adoleix lo sonet de vosté.—Peper del
 Carril: La poesia curta podrá insertarse millor que la llarga.—Ra-
 mon Calvete: Aprofitarem l' anacorentica.—Simon de Lourdes: In-
 sertarem lo que 'ns envia.—Pep Xarranca: Alguns dels versos
 endecassílabos de la seva poesia no tenen l' accent bèn posat.—
 J. A.: Hem rebut ab agrahiment los goigs que s' ha servit enviarnos.
 —G. M. y B.: Publicarem un epigrama.—P. Tinters: Id. quadrat
 numèrich.—S. T. y T.: Queda complascut —Ciutadans A. A. Marto-
 rell, J. G. Santa Cristina y corresponsal de Cogul: La senmana
 entrant darem compte de las noticias.—L' excés d' original nos ha
 obligat á treure la véu dels corresponsals.

LOPEZ. Editor.—Rambla del Milí. 20

sarcelona: Imp. de Luis Tasso, ARCA del Teatro, 21 y 22

L' INGLÈS PROTECTOR D' EGIPTE.

De tant que l' estima 'l bombardeja.